17 de gener: Sant Antoni, abat

Text de l'Evangeli (*Mt* 19,16-26): En aquell temps, un jove anà a trobar Jesús i va preguntar-li: «Mestre, quina cosa bona haig de fer per a obtenir la vida eterna?». Jesús li digué: «Per què em preguntes sobre el que és bo? Un de sol és bo. Si vols entrar a la vida, guarda els manaments». Ell li preguntà: «Quins?». Jesús li respongué: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no acusis ningú falsament, honra el pare i la mare, i estima els altres com a tu mateix». El jove li va dir: «Tot això ja ho he complert. Què em falta encara?». Jesús li respongué: «Si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me».

Quan aquell jove va sentir aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns. Llavors Jesús digué als seus deixebles: «Us asseguro que un ric difícilment entrarà al Regne del cel. Més encara: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu». Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt desconcertats, i deien: «Si és així, qui pot salvar-se?». Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però Déu ho pot tot».

«Ven tot el que tens i dóna-ho als pobres (...). Després vine i segueix-me»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui —amb emoció— celebrem la memòria de sant Antoni, abat. És un dels Pares de l'Església més populars. Nasqué a Egipte, visqué entre els segles III i IV. Fou un dels primers monjos del cristianisme i pioner entre els eremites: després de donar els seus béns als pobres, es retirà al desert per a dur-hi una vida de pregària i penitència.

«Vine i segueix-me» (Mt 19,21). Sí, ens "emocionem" perquè tot recordant la vida exemplar de sant Antoni veiem que l'Església tingué molt clar el "mètode" des dels seus inicis: oració, oració, oració. Podran canviar els temps i les circumstàncies, podran canviar les necessitats pastorals o, àdhuc, les discussions doctrinals..., però allò que mai canviarà és el camí per a seguir Jesús: pregària, pregària, pregària. A Jesucrist se'l segueix resant! A Déu se'l coneix i se l'assoleix pregant!

I aquest "mètode" és comú per a tots. Els monjos eremites, com és el cas de sant Antoni abat, ens donen

un testimoni radical que ha d'esdevenir llum per als altres. No es tracta d'una actitud exagerada, sinó d'una opció radical, com radical —ferm, decidit, intocable— és qualsevol amor autèntic.

«Ven tot el que tens». Per a fer el camí de l'oració cal anar lleugers d'equipatge. Si un va excessivament carregat de coses no parla ni amb Déu ni amb ningú: va a la seva! Aprenguem del Crist: el Fill de l'home, posats a no tenir, no tingué lloc confortable ni per a néixer, ni per a reclinar el cap durant el seu ministeri públic, ni per a morir.

«Dóna-ho als pobres». Sant Antoni abat no es "refugià" al desert per tal de "defensar-se" de la gent, sinó per a lliurar-se a Déu i, en Déu, lliurar-se als homes. Precisament, allí on ell estigué hi anaren molts per a compartir el seu camí o per a rebre el seu consol i orientació. «L'oració que agrada a Déu és aquella que passa de l'encontre personal amb Ell a una vida consagrada al servei dels altres» (Papa Francesc).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Vaig veure les xarxes de l'enemic esteses sobre la terra, i vaig dir gemegant: Qui serà capaç de sortejar aquests llaços? I vaig sentir una veu que em deia: 'La humilitat'» (Sant Antoni, abat)

- «No hem d'oblidar mai que 'qui perd la pròpia vida [pel Crist], la salvarà'. És un perdre per a guanyar» (Francesc)

- «És una veritat inseparable de la fe en Déu creador: Déu actua en tots els actes de les seves criatures. És la causa primera que obra dintre i a través de les causes segones: 'És certament Déu qui obra en vosaltres tant el voler com l'obrar, per complir els designis de la seva benvolença' (Fl 2,13). Lluny de rebaixar la dignitat de la criatura, aquesta veritat la realça» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 308)